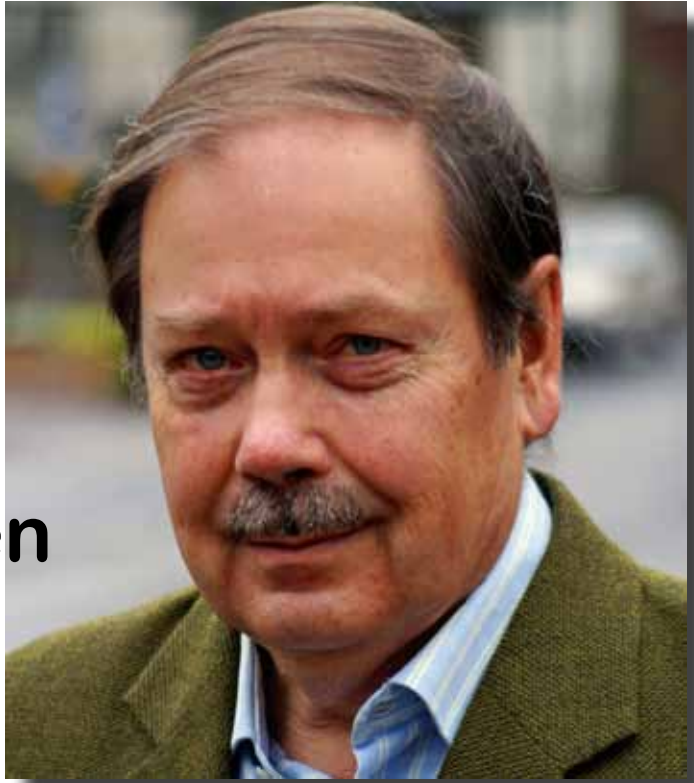

TIILIKAISTEN LEHTI 2/2012

Hyvät Tiilikaisten sukuseuran jäsenet!

Pistäydyin lokakuussa taas kerran Vantaanseudun sukututkijoiden järjestämässä Kuulutko sukuuni? -tapahtumassa. Jälleen näkyi vahvasti sukiharrastuksen runsaus ja monipuolisuus eri puolilla Suomea. Tapahtumassa kuultiin monia kiinnostavia esitelmiä ja puheenvuoroja. Erityisen mielenkiintoinen ja antoisa oli mielestäni professori Anto Leikolan esitelmä, joka oli otsikoitu Kuka kuuluu sukuun? Mitä suku tarkoittaa tänä päivänä? Anto Leikolan mukaan suku voidaan käsittää eri tavoin. Suku voidaan määrittää rajatummin yhteisen esi-isän ja hänestä polveutuvien sukupolvien kautta. Tai suku voidaan määrittellä laajemmalla tavalla yhteisen sukunimen kautta. Vastaavasti voidaan puhua "lähisuvusta", joka rajautuu esimerkiksi serkkusuhteisiin asti, muttei kauemmaksi, tai "suuresta suvusta" esimerkiksi saman sukunimen perusteella. Anto Leikolan mukaan suku on jotakin heimon ja perheen väliltä. Perheet sisältyvät sukuihin, ja suvut puolestaan sisältyvät heimoihin.

Suvulla on perinteisesti ollut merkitystä ihmisten identiteetin lähteenä ja sukyhteisönä. Suku, etenkin lähisuku, on pitänyt huolta jäsenistään. Suvun merkitys ihmisille voi muuttua yhteiskunnan muuttuessa, mutta aina on olemassa suvun perimää. Anto Leikola puhui toisaalta biologisesta geeniperimästä, toisaalta sosiaalisesta perimästä. Geeniperimään kuuluu esimerkiksi ulkonäön periytyminen ja myös joidenkin taipumusten ja kykyjen mahdollinen periytyminen. Sosiaaliseen perimään kuuluvat nimi, yhteiskunnallinen ja taloudellinen asema, mutta myös elämäntavat ja elinolot sekä arjen ja juhlien käytännöt.

Tiilikaisten suvun tunnettu alkuperä ja juuret ovat maaseudulla, ensisijaisesti Savon alueella. Suurin osa suomalaisista suvuista on lähtöisin maaseudulta, kullakin suvulla on omat alkujuurensa jollakin maaseudun paikkakunnalla. Tiilikaisten suvun alkuperäinen sosiaalinen perimä juontuu Savon maaseudulta. Maaseutujen sosiaaliseen perimään sisältyvät maa- ja metsätalouden keskeisyys ja niihin kytkeytyvät rakentamisen, esineistöjen ja ruokatottumusten

piirteet. Toisaalta siihen sisältyvät myös arvostukset ja ajattelutavat, kuten omaehtoisuuden ja itsellisyyden arvostaminen, oman työnoksen tärkeys, kodin ja luonnon keskeisyys sekä edellisten sukupolvien kokemuksen kunnioitus. Näiden perinneainesten voi nähdä yhdistävän kaikkia Suomen maaseutuja, vaikka onkin kuvailtu eroja läntisen ja itäisen Suomen asukkaiden elämäntavoissa. Ehkä on jotakin perää siinä, että savolaiselle maaseudun perimälle ovat ominaista yhtäältä hajanaisempi asutus ja vesistöjen sekä kalastuksen keskeisempi merkitys, mutta myös näkyvämpi sanavalmius, kielellinen rikkaus sekä vilkkaammat kanssakäymisen tavat kuin läntisessä sosiaalisessa perimässä.

Suomessa maaseutukuntien asukasmäärä lakkasi kasvamasta jo 1930-luvulla. Varsinkin 1960-luvulta alkaen maaseutujen väestömäärä on jatkuvasti vähentynyt. Nykyisin suomalaisista noin 40 % asuu maaseutukunnissa. 1900-luvulla eläneet ihmiset ovat kokeneet paljon suuria muutoksia, joista yksi suuri muutos on ollut nopea ja laaja kaupungistuminen. Kaupungeissa ei näytä olevan niin yhtenäistä sosiaalista perimää kuin maaseuduilla on ollut. Pikemminkin on jatkuvaa muutosta, useita erilaisia kulttuureita ja elämäntapoja. Voidaanko puhua jostakin erityisestä kaupunkien sosiaalisesta perimästä? Kaupunkien asukkailla on ympärillään aika epäyhtenäinen ja arvaamaton elinympäristö. Monet tekniset muutokset ovat kyllä levinneet sekä kaupungeissa että maaseudulla. 1900-luku on tuonut kaikkialle autot, televisiot ja matkapuhelimet. Toisaalta on myös jatkuvaa sosiaalista perimää. Näihin kuuluu joulunvietto. Vaikka se on kaupallistunut, se on myös ihmisiä, sukuja ja perheitä yhdistävää sosiaalista perimää.

Hyvää ja rauhallista Joulua sekä onnellista Uutta Vuotta 2013!

Markku Kiviniemi, Puheenjohtaja

Tiilikaiset Rantasalmella

Tiilikaiset kokoontuivat vuoden 2012 vuosikokoukseensa 11.-12.8. Rantasalmelle, alkujaan yhteen suvun pääsuinpaikoista. Kokoontuminen oli kaksipäiväinen, lauantaina vietettiin sukujuhlaa Jumikkalan Kartano keskuspaikkana, sunnuntaina hoidettiin virallinen puoli.

Tiilikaiset kartanokierroksella

Lauantai aloitettiin kartanokierroksella puoliltapäivän. Asikkalan Kartano, nykyinen Ruusuhoivi sijaitsee Rantasalmen Asikkalan kylässä. Se oli aikoinaan rustholli, jonka pinta-ala oli vuoteen 1929 asti 520 ha. Torppia oli v. 1830 vielä 8. Rusthollin nimi tulee 1600-luvulta, jolloin tilan omistajina olivat Asikkaiset. Isonvihan jälkeen 1720-luvulla omistajana oli majoitusmestari Jöran Samuel Harlin. Samalla suvulla kartano oli vuoteen 1870 saakka. Sen jälkeen omistajaksi tuli Hypoteekkiyhdistys ja 1886 Rantasalmen kunta. Kartanossa on toiminut kunnalliskoti, Terveen elämän keskus ja Kartanokylpylä Rantasalmi Center.

Rusthollin omistajan tytär, mamselli Harlin otti vieraat vastaan. Hän kertoi kuinka vanhempansa olivat saaneet häälahjaksi tsaarilta aikamoisen rahalahjan ja lähtivät se muassansa kohti Tukholmaa. Tieto suuresta rahasummasta kiiri kuitenkin ympäriinsä ja niinpä ryöstäjät lähtivät pariskunnan perään. Vastaviehityt saapuivat Rantasalmelle, jossa heitä piiloteltiin ja lopulta he ostivat Asikkalan rusthollin, jossa perhe sitten myös lisääntyi. Kodissa pidettiin suuria juhlia, olihan Rantasalmi Savon Pariisi, mutta majoitusmestarin kiellosta johtuen siellä ei soitettu niin suureen suosioon Tukholmassa nousseen Bellmanin kappaleita. Mutta mamselli Harlin epäili, että niinkin vielä tapahtuisi. (Bellmanin lauluista tunnetuin on "Ukko Nooa" ja Suomessakin suosittu kevätlaulu "Tuuli hiljaa henkäilee"). Mamsellia markkeerasi Päivi Lind.

Toisena tutustumiskohteena oli Rantasalmen entinen pappila, joka on rakennettu 1870. Pappilan nykyiset omistajat etruskologian dosentti Jorma Kaimio ja antiikintutkija Maarit Kaimio remontoivat Rantasalmen pappilan eläkepäiviensä kodiksi. Vanhan tavan mukaan mäelle rakennettu pappila sijaitsee kirkonkylässä ja keltainen päärakennus näkyy komeana ohikulkutielle. Pappilasta on näkymä Pappilanjoelle ja Kosulanlammelle. Rakennuksen ulkokuori ympäristöineen on maakunnallinen suojelukohde, mutta sisätilojen remontille ei ole asetettu mitään rajoituksia. Niinpä Kaimiot remontoivat entisen kirkkoherran ja kappalaisen sekä kirkkoheranviraston tilat perheen kauniiksi kodiksi. Talon isäntäväki esitteli taloa Tiilikaisille.

Ja sitten linja-auto kuljettaja Vesa Virran ohjaamana vei Tiilikaiset kookujan päässä olevaan Jumikkalan kartanoon.

Tiilikaisten sukkokokus

Ruokailun jälkeen siirryttiin sukujuhlan pitoon. Parasta antia oli kirjailijana tunnetun, everstiluutnantti evp Heikki Tiilikaisen hyvin seikkaperäinen ja mielenkiintoinen esitelmä, minkä aiheena oli Rantasalmi ja sodan kirot.

Sukujuhlan aikana esittelivät seuran puheenjohtaja Markku Kiviniemi ja johtokunnan jäsen Antti Tiilikainen opuksen, joka kantaa nimeä Tiilikaisten sukuseuran historiaa – ja vähän suvunkin. Historiikki tarjoaa lyhennyksessä muodossa sukuseuramme historiikin, seuran perustamisesta nykypäiviin. Markku on vastannut tieteellisestä puolesta, Antti taas teknisestä kokoamisesta, kuten he itse sanovat. Yhdessä he ovat saaneet aikaan luettavan, hauskan ja meille jokaiselle ymmärrettävän selvityksen suvustamme, mistä tulemme, keitä olemme ja minne ehkä menemme.

Takasivulla ohjeet kirjasen tilaamisesta.

Sukuseuran tuotevastaava Pekka Tiilikainen (Vuorela) esitteli uuden sukuseuran pinssin, mikä on sukuseuran vaakunan mukainen. Pinssit ovat kuten muutkin sukuseuran tuotteet myytävänä Pekan huostassa. Samalla Antti Tiilikainen esitteli taulun, joka on Tiilikaisten sukuvaakuna kehystettynä. Myös tätä tuotetta on saatavana ja erinomainen esimerkiksi Tiilikais-sukuiseen lahjaksi.

Sukujuhla päätettiin kahvittelemaan ja keskinäiseen keskusteluun sukulaisten kanssa.

Jumalanpalvelus ja seppeleen lasku

Sunnuntaina kokoonnuimme jumalanpalvelukseen Rantasalmen kirkkoon ja sen jälkeen nautimme kirkkokahvit seurakuntatorilla. Ulkona sankarihaudoilla puheenjohtaja Markku Kiviniemi yhdessä seuran esimiehen Sulo Tiilikaisen kanssa laski seppeleen muistopaadelle.

Rantasalmen kirkon eteisessä on muistotaulut, joissa teksti: ”Rantasalmen sankarivainajat vuosina 1939-1945 ja sankarivainajien nimet yhteensä 314 kpl. Suurin suru kohtasi Rantasalmea kun Petäjäsaaren taistelussa maaliskuun 6. päivä 1940 kaatui 46 rantasalmelaista Muualtakin meni miehiä. Yhteensä kaatuneita oli ainakin 117. Taistelu kesti kahdeksan tuntia. Rantasalmen menetykset on suurin yhtenä päivänä yhtä paikkakuntaa kohdannut tappio talvisodassa.

Tiilikaisten Sukuseuran vuosikokous

Tiilikaisten sukuseura ry:n vuosikokous pidettiin lounaan jälkeen Jumikkalan kartanossa. Kokouksen puheenjohtajana toimi seuran pj Markku Kiviniemi ja sihteerinä Leena Hellberg-Tiilikainen. Pöytäkirjan tarkastajat olivat Pekka Tiilikainen (Mäntyharju) ja Eero Laitinen.

Kokous hyväksyi johtokunnan toimintakertomuksen kaudelta 1.1. - 31.12.2011, samoin hyväksyttiin vuoden 2011 tilit ja myönnettiin tilin vastuuvapaus tilivelvollisille.

Jäsenmaksun suuruudeksi vuodelle 2013 päätettiin edelleen 22 euroa.

Kokous valitsi uudelleen entisen johtokunnan varajäsenineen paitsi Pirjo Tiilikainen oli ilmoittanut olevansa estynyt olemaan mukana ja hänen tilalleen valittiin Hilka Tiilikainen Kaavilta.

Hallituksen varsinaiset jäsenet ovat siis Markku Kiviniemi, Pekka Tiilikainen, Leena Hellberg-Tiilikainen, Antti Tiilikainen ja Risto S.

Tiilikainen ja varajäsenet Hilka Tiilikainen, Risto T. Tiilikainen, Jorma Tiilikainen, Maili Kuortti ja Kati Tiilikainen.

Tilintarkastajiksi kokous valitsi Erkki Laitisen, hänelle varalla Eero Laitinen ja Pertti Tikan, hänelle varalla Paavo Rousku.

Kokous hyväksyi johtokunnan laatiman toimintasuunnitelman vuosille 2012-2013. Vuosikokousten pitämispaikeista keskusteltiin alustavasti. Vuoden 2012 pitopaikka oli siis Rantasalmi, kysessä oli se kolmen vuoden välein pidettävä isompi kokous. Vuoden 2013 kokous on yhden päivän kokous ja pitopaikaksi suunniteltiin alustavasti Kaavia. Myös vuoden 2014 kokous on pieni ja sen suhteen ei ollut vielä ideoita. Pienet kokoukset pidettäisiin huhti-toukokuussa. Vuoden 2015 kokousta suunnitellaan pidettäväksi jossakin maatilamatkailupaikassa ja niin, että kokouksen ajankohta olisi ennen koulujen alkamista heinä-elokuussa ja paikkaan olisi hyvät liikenneyhteydet. Johtokunta valmistelee kokouksia.

Keskusteltiin myös uusien jäsenten hankkimisesta. Facebook katsottiin oivalliseksi paikaksi koota sukuseuran toiminnasta kiinnostuneita yhteen, mutta montakaan henkilöä ei sieltä kuitenkaan ole fyysisesti saatu mukaan. Pekka ja Pirjo (Tiilikaiset) toimivat edelleen vilkkaasti sitä kautta.

Historian päivityksessä olisi eri sukuhaarojen esittely.

Johtokunnan laatima talousarvio päättyi summaan 3000 euroa. Tulot koostuvat jäsenmaksuista ja myyntituotoista. Markku Kiviniemi ja Antti Tiilikainen olivat koonneet "Tiilikaisten sukuseuran historia ja vähän suvunkin"-kirjan, jonka myyntihinnaksi päätettiin 15 euroa. Kun painatus ym. kustannukset saadaan katettua, loppusumma ohjautuu sukuseuralle. Samoin vaakunasta vedostettuja kehystettyjä seinätauluja myydään jäsenille. Nettotulo saadaan yhdistykselle. Vasta uunituoreet vaakunapinsit päätettiin myydä 5 euron hintaan sukuseuran jäsenille.

Suurin yksittäinen meno on julkaisu-toiminnasta johtuva 2000 euroa, lehti ennenkaikkea.

Tiilikaisten Sukuseura r.y. oli päättänyt kutsua kunniajäsenikseen Leena Hellberg-Tiilikaisen ja Pekka Tiilikaisen Mäntyharjasta. Sukuseuran puheenjohtaja Markku Kiviniemi ja Antti Tiilikainen hoitivat juhlallisuudet ja kiitospuheenvuorossaan Leena Hellberg-Tiilikainen totesi mm. että sukuseurasta on vuosien aikana muodostunut heille lähes perheen veroinen yhteisö.

Kotimatalle Tiilikaiset lähtivät kolmen aikaan iltapäivällä.

Leena Hellberg-Tiilikainen

Kuvatestit:

Edellinen aukeama: Kokousvieraita Jumikkalan mahtavassa tuvassa ja alla Asikkalan kartano eli nykyinen Ruusulinna.

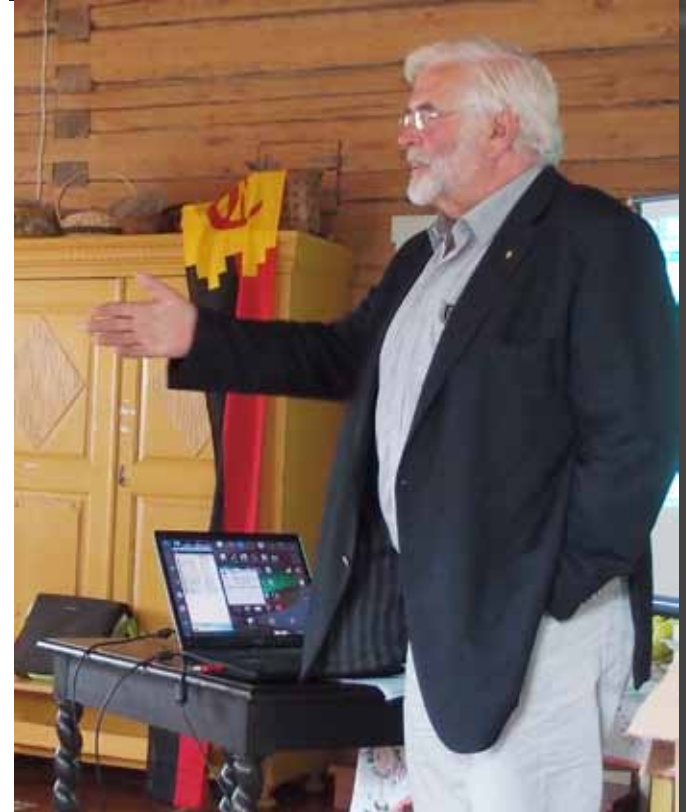
Tämä aukeama: Viereisellä sivulla kokousväkeä, alla Risto, Sulo ja Markku laskemassa seppelettä sankarihaudalle.

Tämä sivu: Tuoreimmat kunniajäsenet Leena Hellberg-Tiilikainen ja Pekka Tiilikainen, kunniakirjaa luovuttaa puheenjohtaja Markku Kiviniemi. Keskellä Heikki Tiilikainen kertoo upseerin näkökulmasta Rantasalmen sotaisia historiaa.

Alla: Sukuseuralaisia kirkkoväkenä vaikuttavassa Rantasalmen kirkossa. Uusi kirkko on rakennettu kiviraunioiden sisäpuolelle. Valokuvat Erkki Laitinen ja Antti Tiilikainen

LIITY SUKUSEURAN JÄSENEKSI!

Maksa 22 € jäsenmaksua sukuseuran pankkitilille 147030-54638 ja laita tiedot osoitteineen tiedonantokohtaan. Toinen tapa: katso takasivu!

HEINÄKUUSSA VIERAILIMME SUKULAISISSA RUOKOLAHDELLA...

Kun kesällä vierailimme Ruokolahden Äitsaaressa Antti Tiilikaisella ja Aili Korpimäki-Tiilikaisella sekä Syyspohjassa Helga ja Aulis Ikosella, haastatteluvamme mainitsivat mm. Utulan eräänä Tiilikais-sukuisten keskeisenä asuinpaikkana. Vanhin tieto Ruokolahden Tiilikaisista edesmenneen sukuaktiivi, rovasti Mauri Tiilikaisen Tiilikaisten sukukirja 2:n (2006) merkintöjen mukaan onkin vuodelta 1630 miehestä nimeltä Hans Andersson Tilikain Utulasta. Kolme vuotta myöhemmin Ruokolahden Tiilikaisista on jo useita tietoja. "Vuodesta 1727 Johannes (Johan) Tiilikaisesta etenevä sukuselvytys on yhtenäisen näihin päiviin asti", rovasti Tiilikainen kirjoittaa ja aprikoi, mistä nämä Utulaan juurevasti asettuneet Tiilikaiset mahtoivat olla lähtöisin: "Olisiko 1600-luvulle asti käytössä ollut vesiyhteys Viipurista Käkisalmeen (...) eräs selitysmahdollisuus Utulan asutukseen?", hän miettii. Mutta ovat ne Tiilikaiset sirottuneet muuallekin Ruokolahden maisemiin, kuten Äitsaareen ja Syyspohjaan, joissa pistäydymme kyläsillä.

Antti Tiilikainen ja Aili Korpimäki-Tiilikainen viettävät onnellisia eläkepäiviä kotitalossaan Harjulassa Ruokolahden Äitsaaressa, joka on kauneinta Etelä-Karjalaa.

Kylässä Äitsaaren Kanttorintiellä Antti Tiilikaisella ja Aili Korpimäki-Tiilikaisella:

“KOTI ON KAIKEN LÄHTÖKOHTA”

Auto pujahtaa lehtevän metsikön läpi pienellä kumpareella sijaitsevan talon avaraan pihapiiriin. Olemmekohan me nyt oikeassa osoitteessa: sukulaisissa Ruokolahden Äitsaaren Tiilikaisissa? mietimme kuvaajan kanssa. Pian talon asukkaat Antti Tiilikainen ja hänen puolisonsa Aili Korpimäki-Tiilikainen tulevat ulos tervehtimään meitä. Tapaamme ensimmäistä kertaa. Katselemme uteliaina toisiamme; miten tuntemattomiin sukulaisiin pitää suhtautua? Mutta sitten yllättäen kiepsahdetaan halamaan toisiamme. Aurinko paistaa, pilvet lupaavat ajoittaista sadetta. Hyttyset hyökkäävät tekemään tuttavuutta. Pakenemme taloon.

Lähes viiden vuoden yksinäisyys..

Antti ja Aili tuntuvat heti 'omilta' ja keskustelu viiriiä tuossa tuokiassa. Aili, o.s. Piipponen, on Antin toinen vaimo vuodesta 1990. Vuosina 1957-85 Antti oli naimisissa Elsa o.s. Lifländerin kanssa. Avioparille syntyi kolme lasta, Kimmo, Pirkko ja Yrjö. Sitten talvella 1985 Elsa-puoliso sairastui haimasyöpään, joka eteni nopeasti. Jo saman vuoden heinäkuussa Elsa kuoli.

- Neljä ja puoli vuotta elelin Elsan jälkeen yksin; en niin kovin 'iloisena leskimiehenä', yksin kuitenkin, Antti sanoo, ja hymy käväisee hänen kasvoillaan.

Meidät johdatettiin yhteiselle tielle

Kun mies oli saanut yksinään elämisestä kyllikseen, hän ilmoittautui KRS:n järjestämälle sinkkuleirille Juvan Jukajärvelle. Ja miten sattuikaan, leirille oli ilmoittautunut myös Aili, joka avioeronsa jälkeen oli asunut yksinään. Nyt nämä kaksi yksinäistä kiinnostuivat toisistaan ja havaitsivat sopivansa yhteen niin hyvin, että menivät jo kuukauden kuluttua kihloihin. Kolmen kuukauden kuluttua heidät vihittiin.

- Me arvelimme, että näin oli tarkoitus; että meidät oli ylhäältä johdatettu toisemme tapaamaan.

Väiillämme vallitsee syvä, oikeastaan harvinaisen syvä rakkaus, Antti miettii vakavana. Aili lisää, etteivät he ole katuneet liittoaan. Tunteita on kyllä vuosien kuluessa testattu, mutta rakkautta on riittänyt elämän arkeenkin.

- Mitä kauemmin yhdessä eletään, sitä paremmin oppii toinen toistaan ymmärtämään. Osaa välttää ristiriitatilanteita, Aili toteaa.

Syksylläkin puu versoo

Aili on syntynyt Kuhmossa Helliin ja Franz Piipposen perheeseen. Hän syntyi suureen sukuun: isällä oli yhdeksän sisarusta, äidillä kaksitoista. Aili kertoo, että vaikka kotiväki hänen lapsuudessaan ja nuoruudessaan oli jonkin verran tekemisissä sukulaisten kanssa, vuosien kuluessa yhteydet harvenivat. Kuhmosta lähdettyään Aili asui Savonlinnassa, avioitui, ja perheeseen syntyi kolme lasta. Avioliitto purkautui myöhemmin.

Aili oli palkattu töihin seurakuntaan, missä hänen toimenkuvansa muodostui hyvin monipuoliseksi. Hän työskenteli vuoroin emäntänä, suntiona, vahtimestarina, pyhäkoulu-

sihteerinä tai emännöi leirikeskuksessa; käväisipä hän jossakin vaiheessa töissä sairaalamiljöössään. Rohkeana ja aktiivisena naisena hän uskaltautui perustamaan Savonlinnaan jopa oman hotellin, jonka johtajana hän toimi. Miten hän rohkaistui niin erikoiseen tehtävään? - Minä uskon Jumalan johdatukseen elämässäni. Oli johdatusta, että me tapasimme Antin kanssa sinkkuleirillä. Myös monissa pienemmissäkin asioissa olen saanut kokea Jumalan huolenpidon. Kun silloin aikanani pohdin, olisiko minusta hotellin omistajaksi, menin eräänä marraskuisena päivänä hengähtämään hotellialueen syksyiselle pihalle. Katselin ympärilleni. Olin itsestäni epävarma. Pihalla kasvoi puu, ja näin puussa vielä syksyllä avautumassa olevan uuden elämän silmun. Silloin koin, että kyllä tämä tästä! Niin pieni asia, ja ykskaks kaikki lokahti paikoilleen.

Leivän syrjässä kiinni

Antin suvun juuret vievät Utulaan, mistä hänen isänsänsä on lähtenyt työn perässä 'Sulkavan suuntaan'. - Sulkavalla oli isänikin ensityöpaikka paimenpoikana, Antti kertoo. Äiti Hilda, o.s. Reponen (k.1967) oli kotoisin Puumalan erästä saaresta.

- Isäni Antti Juhani Tiilikainen (k.1968) ja äitini Hilda perustivat perheen Puumalassa, missä minä olen 1931 syntynyt. Minut kastettiin Antti Aleksanteriksi. Isä vuokrasi ja viljeli pieniä maatiloja. Perhe asui pariinkin otteeseen vuokralla mm. Pönniälässä, ensin vähäisemmällä, sitten isomalla tontilla. Isän toiveena oli kuitenkin saada jonain päivänä oma tila ja talo. Kun tämä Harjula sitten oli myynnissä, isä teki 1947 talokaupat. Minä olin tänne muutettaessa 16-vuotias.

- Tässä on sitten tullut oltua ja tehtyä yhtä sun toista: tongittiin maata, pidettiin lehmä ja alkoivat metsätyöt niin harrastuksena kuin tosiurakointeina. Metsää riitti hoidettavaksi 40-50 hehtaaria. Pysyttiin leivän syrjässä kiinni. Metsä on sittemmin Elsan kuoleman jälkeen jaettu perintöosiin, mutta minähän niitä metsiä edelleen hoitelen. Nuoret asuvat kuka missäkin eivätkä ehdi osuuksistaan huolehtimaan. Olen omasta mielestäni onnistunut taloudenhoidossa, mistä saan kiittää äidiltäni synnyinlahjana perimääni taloudellisuutta, Antti kertoilee.

Karkkia sekä mummolle että ukille

Aili totesi edellä, että hän on tavallaan vieraantunut omista sukujuuristaan. Ei Antillakaan ole erityisen läheisiä suhteita sukulaisiinsa yleensä, siis vaikkapa Tiilikaisiin. Tiivistä yhteyttä pidetään kuitenkin lähiomaisiin, kuten omien lasten perheisiin, sisaruksiin ja heidän perheisiinsä. Kun Aili avioitui Antin kanssa, hänet hyväksyttiin suvun mummoksi. Kummallakin puolisoilla on aiemmista avioliitoistaan omia lapsia kolme ja näillä lastenlapsia yhteensä 13. Antti on kaikkien lastenlasten yhteinen ukki. Asian ilmaisi Ailin lapsenlapsi karkkipussia ostettaessa ja päätettäessä, kelle siitä nameja jaettaisiin: 'Kyllä Anttiakin voi ukiksi sanoa'. Ja niin Antti-ukkikin sai suunsa makeaksi, Aili kertoo nauraen. Hän jatkaa:

- Emme erottele lapsia tai lastenlapsia eri luokkiin puhumalla 'sinun' tai 'minun' lapsista. He ovat kaikki yhtä rakkaita. Kun lapset perheineen asuvat eri puolilla Suomea, olemme paljon menossa. Jokin aika sitten kokoonnuimme Klaukkalaan, kun Antin tytär ja vävy molemmat täyttivät samanaikaisesti 'yhteensä sata vuotta', Antin termein.

Kaiken perusta on koti

Keskustelumme kuluessa pohdittaviksi viriää monia tärkeitä kysymyksiä. Miten nykyaikana osaa kasvattaa lapsensa kohtaamaan tulevaisuuden maailman? Miten siirtää jälkipolville omaa hengellistä vakaumustaan yhä maallistuvammaksi muuttuvassa yhteiskunnassa? Miten luoda turvallisuutta yhteiskunnan jatkuvasti lisääntyvään turvattomuuteen? Ahdistavia kysymyksiä. Ja hämmennystä, koska oikeita vastauksia ei ole.

- Kaiken perusta luodaan joka tapauksessa kotona, Antti miettii ja toistaa: koti on kaiken lähtökohta. Kukaan ei voi tietää tulevaa. Ehkä ihmiskunta nyt todella elää niitä lopun aikoja, joista Ilmestyskirja kertoo. Nämä ovat hyvin vaikeita kysymyksiä, Antti sanoo vakavana.

Kirkon luottamustehtävissä vaikuttanutta miestä huolettaa myös nuori-

son uskontokasvatus.

- Lapsuudessaani joka kylässä oli pyhäkoulu ja rippikoulu, joissa opetettiin suuntaviivoja hyvään elämään. Ketään ei pakotettu uskomaan, uskonon vain kasvettiin. Nykyisin koulujen uskontokasvatus on hataralla pohjalla, Suomen kirkko vaikealla tiellä.

Yksinäinen puu ei pala..

Keskustelumme sivuaa ihmisten yksinäisyyttä ja erakoitumista. Aili toteaa, että kun hän työaikoinaan oli niin monessa mukana, hän ajatteli aina, ettei eläkkeelle jäätyään sitoutuisi mihinkään.

- Toisaalta kuitenkin, kun on jossain kiinni, ei jää ihan yksin ja elämä on vaihtelevampaa. Jos ei aktiivisesti lähde etsimään kodin ulkopuolisia kontakteja ja sosiaalisia tapahtumia, pian ei jaksa lähteä minnekään. Sitten sitä erakoituu ja lamautuu yksinäisyyteen neljän seinän sisään, hän päättelee.

Runous voimaannuttaa

Aviopari osallistuu oman seurakuntansa toimintoihin aktiivisesti. Antti toimi kauan, lähes 40 vuotta, kirkkovaltuustossa ja -neuvostossa, ei kuitenkaan enää. Hän on runoilija, harrastaa sekä runojen kirjoittamista että lausuntaa. Ruokolahden kaunis puukirkko, jonka 1854 Berliinistä Suomeen muuttanut arkkitehti Ernst Lohmann (1803 -1870) piirsi 1854, täytti muutamia vuosia sitten (2004) 150 vuotta.* Antti kirjoitti kirkon historiikkirunon Säkeitä Ruokolahden kirkon 150-vuotisjuhlaan. Hän lausui runonsa vuosijuhlassa ja on esittänyt sen pyynnöstä muissakin tilaisuuksissa. Antti ammentaa voimaa mm. Jaakko Haavion ja Eino Leinon syvällisistä, julistavista teksteistä, joita mekin saimme vierailullamme Harjulassa hänen lausuminaan kuulla.

Päivä on jo kulunut pitkälle, kun lähdemme Kanttorintieltä jatkamaan matkaamme kohti seuraavaa etappiamme. Vierailun jälkeen mielessä viipyy keskustelumme teemoja inhimillisyydestä, ihmisyydestä, elämisen kuvioista ja näistä kahdesta mukavasta uudesta ystävästä Antista ja Ailista, joista aiemmin emme ole tienneet mitään. Minä ajattelen ihmeissäni, miten tuntemattomien ihmisten kanssa ensi kertaa tavatessa voi tunnelma olla niin sydämellinen ja lämmin. Sukulaisuusko sen vaikuttaa, tuo epämääräinen samankaltaisten geenien kohtaaminen? Jos niin on, silloin Ailikin on geenitiilikainen, koska hän oli heti tavatessamme kuin pitkän ajan tuttu lähimmäinen!

jatkuu seuraavalle aukeamalle...

Kun läksimme Anttia ja Ailia haastattelemast, törmäsimme sattumalta talon pihapiirissä tuttuun kansanedustajaan ja luomuviljelijään Kimmo Tiilikaiseen isänsä talon ja lapsuuskotinsa Harjulan edustalla. Saimme maistella hänen luomuporkkanointaan ja ne olivat tosi hyviä. Kimmo lupasi meille haastattelun, joka syksyn kuntavaalien takia siirtyi keväällä ilmestyvään Tiilikaisten lehteen.

...HEINÄKUUSSA VIERAILIMME SUKULAISISSA RUOKOLAHDELLA

“OLEMME KIINTYNEET KOTIMAISEMIIMME”

Kylässä Lahdenpohjantien Helga ja Aulis Ikosella:

Etsimme harjumaishongan keskeltä Koillis-Saimaan rannalle Tuomalan lahdeksi vievää sivutietä. Harju laskeutuu alas järven suuntaan rosoisena, ja kun etsimämme tie löytyy, se vaikuttaa jyrkähköltä. Melko lähellä järven alavaa rantaviivaa on talo, jota epäilemme kohteeksemme: Aulis ja Helga Ikosen talo. Auto liukuu hitaasti veteen ja kukkien koristaman pihapiirin tuntumaan. Kaiken huomion vie kuitenkin yksin keskellä pihaa taivaaseen asti ulottuva upea kuusipuu, jonka oksat levittäytyvät tasaisena, tuuheana viuhkana rungon ympärille. Myöhemmin saamme tietää, että tällä jättiläisellä on ikää yli sata vuotta. Kuinka paljon yli, sen puu pitää salaisuutenaan.

Sukutietoa ruutuvihkon lehdillä

Kun olemme esittäytyneet isäntäparille, päädyimme kotoisasti istumaan keittiön pöydän ääreen. Kuuntelemme, kun Helga ja Aulis purkavat sukujensa tarinoita. Helgalla on muistivihko, johon hän on koonnut läheisiään koskevia tietoja. Sieltä hän luettelee sujuvasti omaistensa syntymä-, vihki- ja kuolinpäivät. Hän tietää Aulikseenkin liittyvien merkittävien tapahtumien ajankohdat ja henkilöiden nimet. Joskus hänen äänensä hiljenee miltei kuiskaukseksi; on sellaista, mistä on vaikea puhua. Kun se on sanottu, tulee taas kevyempi olo. Helga vaikuttaa avoimelta ja ulospäin suuntautavalta ihmiseltä. Vointinsa mukaan hän on toiminut kylän yhteisissä harrastuksissa, joihin Auliskin on valikoiden osallistunut.

Helga, monen sukupolven Tiilikainen

Helga kuuluu Ruokolahden sukuhaaraan ja on Tiilikaisia jo ainakin isoisoisänsä Pietari Tiilikaisen (1847-1923) - puoliso Maria Henrikintr. (1862-1886) - sekä Utulassa eläneen samannimisen isoisänsä Pietari Tiilikaisen (1880-1954) kautta. Viime mainitulle isoisälle ja Hilda-puolisolle, o.s. Kostianen (1885-1969) syntyi tytär Hulda (1907-1991) o.s. Tiilikainen, joka vihittiin avioliittoon 1934 Heikki Lappalaisen (k.1962) kanssa. Hulda

ja Heikki ovat siis Helgan vanhemmat.

Tiilikaisten sukukirja Tiilikain Bok 2 (2006) tilastoi sivulla 279 tauluissa 37 ja 38 viitteitä näistä kahdesta ruokolahtelaisesta Pietari Tiilikaisesta ja heidän perillisistään.

Sota vei Auliksen isän

Helgan puolison Aulis Ikosen - syntynyt 1935 - sukujuuret johtavat Uukuniemelle, missä hänen vanhempansa asuivat. Matti-isä oli syntynyt 1908. Hän kaatui sodassa Uhtualla 1941. Vainajan ruumis tuotiin Uukuniemelle, jonne hänet on haudattu. Aulis oli tuolloin vastikään täyttänyt kuusi vuotta. Anna-äiti, o.s. Härkänen, oli syntynyt 1912 ja kuoli 1958.

Helga kertoo, ettei Auliksen isää ole unohdettu:

- Käymme melkein joka kesä hänen haudallaan. Perinteisiin kuuluu myös se, että jouluaattona perheen pojat Juha ja Pekka vievät kynttilät isoisänsä haudalle. Minun vanhempani ovat haudatut tänne omaan Ruokolahden kirkkomaahan. Heidänkin haudallaan käymme kerran kuu-kaudessa.

Uutelasta uusi koti omin voimin

Helgan vanhemmat ostivat 1937 Koillis-Saimaan rannalta Tuomalan kylästä samannimisen lahden rantamilta tilan osoitteesta Lahdenpohjantie 37. Tuosta ajasta Helga ei paljon muista, olihan hän vasta kahden vuoden ja neljän kuukauden ikäinen. Nykyisen Uutelaksi nimetyn asuintalonsa aviopari rakensi omin käsin 1975. Rakennuksessa on runsaasti asuineliöitä. Olohuoneen avaruus häkellyttää vierailijaa. Mutta kyllä tilaa aikanaan tarvittiinkin, kun parille syntyi viisi lasta. Yksi lapsista on kuollut aikuisena, muut ovat hakeutuneet omaan elämäänsä kuka minnekin. Lapsuudenkoti täytyy usein omien lasten perheistä, heidän lapsistaan ja yksivuotiaasta lapsenlapsenlapsesta, josta kertoessaan Helgan silmät tuikkivat iloisesti. Tyttö on eloisa ja vilkas touhuaja, kaikkien lemmikki, tottakai.

Uutelan talon emäntä ja isäntä Helga ja Aulis Ikonen voivat nyt rentoutua. Heidän kodissaan on pidetty vuosien mittaan monet tilaisuudet. Taustalla siintävät Suur-Saimaan vedet.

Vanhempien ohella talossa asuu vakinaisesti vanhin pariskunnan lapsista, Juha, syntynyt 1957.

Yrittäjiä jo kolmannessa sukupolvessa

- Veljekset Juha ja Pekka työskentelevät koneurakoitsijoina monitoimikoneella metsässä. He edustavat jo kolmatta yrittäjäsukupolvea tässä talossa, Helga kertoo, ja hänen äänessään on hiven aiheellista ylpeyttä. Helgan isällä oli mylly ja sirkkeli ja hän kiersi kylällä puimassa. Aulis oli työelämässä ollessaan maanviljelijä ja samalla koneurakoitsijana Enso-Gutzeitilla; hän ajoi puutavaraa tehtaalle. Tämän 'mieslinjayrittäjyyden' rinnalla Helga mieluusti mainitsee myös 'naislinjan', äitinsä Huldin, joka ompelijana teki kyläläisille vaatteita sarkahousuista morsiuspukuihin.

Entä miten Helga itse sai Uutelan emäntänä aikanaan päivänsä kulumaan?
- Minä hoidin karjan ja tein osaltani peltotöitä.

Ja varmaan päivään mahtui paljon muutakin, missä talon emäntää ja äitiä tarvittiin, vaikkei Helga puhustaan sen kummemmin numeroa teekään.

Käsitöitä ja Könnin kello puhdetöinä

Olohuoneeseen keskustelemaan siirryttyämme avioparin vapaahetkien harrastukset selviävät oitis yhdellä katsauksella. Helga on (Hulda-äitinsäkö peruja?) selvästi taitava käsitöihin. Hän on itse kutonut kauniit ikkunaverhot ja virkannut paljon työtä vaatteen kappat sivuverhojen ylle. Aulis puolestaan osallistui eräänä vuonna työväenopiston Könnin kello-kursseille. Hänen omakätisesti askaroimansa komea 'Könni' seisookin ylväänä olohuoneen nurkkauksessa kaikkien vapaasti ihailtavana. Aulis on kuitenkin hiukan harmissaan:

- Kello lakkasi joskus käymästä, en tiedä, mikä koneistossa on vikana. Se pitäisi viedä korjattavaksi.

Kasvimaasta kasvoi koivutarha

Keskustelemme vilkkaasti, mutta katse suuntautuu miltei pakosta uteliaana ulos. Olohuoneen takaseinä on yhtä ikkunaa; sisään tulviva valo häikäisee. Kauempana taustalla liplattaa kaislikkorantainen Saimaa, jonka rantaviiva kiertyy lähimaastossa Tuomalan lahdeksi. Rannan ja talon välisellä peltoaukealla Helgalla oli aikoinaan kasvimaata, jonka mehevää multaa nurmikko nyt hyödyntää. Samoin nauttivat elämästään tämän valoisan aukean valkorunkoiset, suorat, virheettömät koivukaunottaret, joiden hyvinvointia ei voi epäillä. Tässä silmiä hyväilevässä luonnon 'amfiteatterissa' ihminen tuntuu olevan läsnä maisemassa vain kauempana takaviistoon oikealle, missä kohoaa pilkottujen koivuklapien kookas, vaalea keko. Sen vierellä murjottaa oranssinkeltainen työkone.

Talvella lämmitetään taloa ja aurataan lunta

Minkälainen mahtaa talvi olla Uutelan talossa? aprikoin. Pakkasessa ja tuiskussa ei varmaan huvita lähteä ulos mihinkään kauas. Kysynkin asiaa. Aulis miettii hetken ja vastaa sitten verkkaisesti:

- Ei täällä talvella mitään sen kummempaa tapahdu. Lumia aurataan traktorilla tieltä pois, että posti pääsee kulkemaan. Lämmitetään tiloja, se vie aikaa. Harrastetaan, jos jokin asia kiinnostaa. Helga puolestaan kertoo toimineensa vielä joitakin aikoja sitten Marttayhdistyksen puheenjohtajana, mitä tehtävää hän hoitikin peräti 26 vuotta. Uutelan talossa on myös kokoontunut lähetyspiiri; on pidetty pääsiäisenä hiljaisen viikon enkelikirkko, laulettu kesävirsiä ja joulun aikaan koottu ihmisiä yhteen. Mutta aika on muuttunut.

Enää ei ole heppaa, ei possessijakaan..

- Naapurit harvenevat; meilläkään ei enää ole naapureina kuin kuusi ihmistä. Ennen, kuusikymmentäluvulla, tilaisuuksiin tultiin suksilla ja hevosilla ja tuvat olivat täynnä. Silloin kylässäkin viiden kilometrin päässä oli kaksi isoa kauppa, joista tilattiin kahvia ja sokeria, toivat kotiin. Muut tar-

Taitelija työnsä ääressä. Auloksen omakätisesti rakentama Könnin kello vangitsee katseet olohuoneessa.

vikkeet olivat itseltä. Lehmät ovat olleet poissa jo kymmenen vuotta, niitä ei kannattanut pitää, kun tila oli liian pieni. Enää ei ole ollut heppaa, ei sikapossuja. Nyt käymme Rasilassa 25 kilometrin päässä kauppatiekoilla kaksi kertaa viikossa. Joka paikkaan on matkaa, esimerkiksi lähetyspiiri kokoontuu nykyisin Utulan kylätuvalla viiden kilometrin päässä. Utulassa on kymmenen taloa jäänyt tyhjiksi, niissä asui ennen Tiilikaisiakin. Vanhukset ovat kuolleet, nuoret hakeutuneet työn perässä kuka minnekkin.

Vaivamme hetkeksi kukin omiin ajatuksiimme. Helgan äskeiset sanat pyöriivät mielessä. Sairastetaanko täälläkin sitä autoituvan maaseudun syndroomaa, mistä nykyisin niin paljon puhutaan? mietin apeana. Mutta Helga keskeyttää hiljaisuuden. Hän sanoo:

- Me emme ole koskaan kaivanneet täältä muualle. Olemme juurtuneet näihin kotiseutemme maisemiin. Ja Aulis nyökkää näin myöntäen olevansa puolisonsa kanssa samaa mieltä.

On aika jättää talon väki omilleen. Ulkona ihailemme vielä tuokion etu-pihan kukkaloistoa ja vehreää piha-aluetta. Kuusipuutakin on yhä pakko ihmetellä. Miten se voikin olla noin upea? Mutta Helga heittäytyy vaatimattomaksi. Hän sanoo nauraen:

- Meillä on ihan aito luomupiha, kun se nykyään on jäänyt vähemmälle hoidolle!

Vilkutamme, kun lähemme ajamaan pihatietä ylämäkeen.

**Teksti Maili Kuortti
Kuvat Eero Laitinen**

Sukuseuran aktivisti ja yksityisyrittäjä

Kati Tiilikainen-Kinanen

Tiilikaisten Sukuseura ry:n uudeksi taloudenhoitajaksi on lupautunut Kati Tiilikainen-Kinanen Mikkelin kupeesta Ristiinasta. Kati on ollut sukuseurassa hallituksen varajäsenenä muutaman vuoden, joten hän ei aloita pestiään mitenkään laput silmillä. Eipä silti, Kati tietää kyllä taloudenpidon, sillä hän perusti juuri oman lemmikkieläinhoitolan, joten yrittäjänä debetit ja creditit ovat tuttuja.

-Yhdistysaktivisti olen ollut aina, sanoo Kati, on tullut touhutuksi erilaisissa yhdistyksissä eri toimissa niissä noin 20 vuotta. Tiilikaisten Sukuseuran toimintaan minut tutustutti aikanaan mummi, isänäiti. Me kävimme porukalla sukukokouksissa mm. Rantasalmella ja muuallakin, olin vain niin pieni, etten edes muista kaikkia sukujuhlapaikkoja. Sitten vuonna 2009 huomasin, että sukukokous olisikin Savonlinnassa! Sinne ilmoitaututtiin porukalla, isän veli ja sisko lähti mukaan, myös me nuoret, serkkuni Anna ja minä. Silloin kiinnostuin ja kun täti meni mukaan hallitukseen niin sitä kautta sinne päädyin sitten seuraavana vuonna minäkin. Taloudenhoitajan rooli tulee koulutuksen ja entisten töiden sekä harrastusten saralta. Sekin on hauskaa että meitä on neljä taloushallinnon osaajaa isän sisaruksissa ja heidän lapsissaan

Yksi Tiilikais-nainen

-Sukuhistoria on aina kiinnostanut, oli ihanaa kun mummi kertoi Tiilikais-ten vaiheista ja asioista, ukista ja sodasta – harmi, että kaikkea ei muista, eikä tietoa ole enää mahdollista saada. Monesti muistellaan kun ollaan suvun kesken yhdessä tai soitetaan muille ja kysellään että mites se juttu suvussa menikään.

-Tiilikain-book on paljon luettu opus meidän suvussamme! Monta asiaa ollaan opittu laittamaan Tiilikaisuuden –piikkiin, niin hyveet kuin paheet. Legendaksi on noussut tarina vahvasta Tiilikais-naisesta, joka hoisi maatilansa ja perheensä yksin, ei ottanut miestä itselleen, mutta lapsia oli kyllä hankkinut. Tästä on meille tarttunut slogan ”Tiilikaisen-naiset” - me tehdään mitä halutaan, muut tekee, mitä ne osaa – tai pyytää miehiltä apua!

-Olen syntynyt Savonlinnasta, kertoo Kati juuristaan. Isäni oli Ahti Tiilikainen ja äitini on Tuula Tiilikainen, perheeseemme kuuluu nuorempi siskoni Katri sekä isän aikaisemmasta avioliitosta velipuolikuut Pasi ja Juha. Isältä opin jo pienenä että voimme olla ylpeitä nimestämme, siksi-kin minulla on 2-osainen nimi. Isä oli tärkeä opettaja, sisukas ja peloton, vahva ja taitava persoona. Puuhasteltiin paljon yhdessä: rakennuksilla ja metallialan töissä. Olin varsinainen poikatyttö, mutta myös ikuisesti ja aina ”iskän-tyttö”. Isällä oli diabetes ja kaikki muutkin suomalaiset perussairaudet jotka alkoivat vaivata elämää. Löysin 66-vuotiaan isäni kuolleena kotoaan elokuun alussa v. 2007. Sinne paikan päälle soitin isän ja minun elämän tärkeät ihmiset, isän sisaruksista Matti-setän ja Pirjo-tädin, he ovat aina olleet ”toiset” vanhemmat minulle läpi elämän.

Tommi löytyi netistä

-Olen asunut Savonlinnassa ja sen ympäristökunnissa koko elämäni, lukuun ottamatta viimeistä kahta vuotta. Hassua kyllä, mutta mieheni Tommin kanssa löysimme toisemme internetin ihmeellisestä maailmasta, eli ihan rehellinen nettideitti oli rakkautemme alku. Hakukriteereihin kun voi asettaa itseä kiinnostavat asiat, niin saattoi olettaa että jollain tapaa samankaltainen ihminen on. Meillä ne oli moottoriurheilu ja tietynlainen elämän filosofia. Se että osuuko muu kemia yhteen, on sitten jokaisen oman selvitystyön tulos -meillä osui. Viimeisen hyväksyvän tulikasteen asetin Tommille ottamalla hänet mukaan Rantasalmelle Tiilikaisten Sukuseuran hallituksen kokoukseen – olisi heikompihermoinen lähtenyt karkuun!! Meitä yhdistävät monet asiat, sellaiset ”de ja vu” ilmiöt – ollaankin todettu löytäneemme toisistamme ne elämämme sielunkumppanit. Nopeat syövät hitaat – ja kyllä meitä arvosteltiin liian nopeasta päätöksestä kihlautua, muuttaa yhteen, ostaa talo sekä avoittaa. Mutta kun ollaan jo ihan aikuisia ja vastataan itse tekemisistämme, eikä meillä ole tilivelvollisuutta elämästämme kuin toisillemme, niin pysyttiin päätöksissä ja nyt nautitaan niistä.

Elämä löytyi Ristiinasta

-Tieni vei Savonlinnasta Kerimäen kautta Joensuuhun, josta puolisoni Tommi pakkasi tavaramme ja toi minut Ristiinaan äitinsä luo. Ristiinassa koin jotain samankaltaista rauhaa ja hyvää oloa sisimmässäni kuten koin eläessäni Kerimäellä. Maaseutu, sen järvimaisema ja kiireettömyyden tuntu. Sanoin Tommille että näin minä haluaisin elää! Herätä aamulla, laskea kissa ulos ja aloittaa päivän ilman kiirettä. Alettiin siis etsiä taloa Ristiinasta! Kummallakin oli haave talosta rannalla ja sellainen löytyikin myynnissä ihan anoppilan vieressä. Iso talo rannalla ja rantasauna, voiko enempää toivoa? Vielä se, että talo kuuluu Tommin sukuun olennaisesti, se on rakennettu suvun maille ja naapureina on suvun pääkartanot Wanha peltola ja Ranta peltola. Wanha peltola toimii nykyään pitokartanona, mahtavine puitteineen. Tänä syksynä saattelimme Tommin isoisän viimeiselle matkalle, muistotilaisuus pidettiin nimenomaisesti Wanhassa peltolassa – Tommin isoisänäidin synnyinkodissa!

-Nautin kun ihmiset käyvät meillä vieraisilla, nautin kun heidän lapsensa käyvät kirmailemassa kodissamme ja tuovat kotiimme elämisen ääniä. Itse sairastan ms-tautia, joten on ollut tietoinen valinta, että en ole edes yrittänyt hankkia lapsia. Mutta se ei tarkoita sitä, ettenkö lapsista välittäisi, minulla on kyky ja halu rakastaa sekä auttaa kaikkien lapsia. Tommin poika Niko, 13v, muutti luoksemme tänä kesänä. Kävimme Tommin

kanssa tänä vuonna Pride –sijaisperhekoulutuksen ja aloittelemme toimintaa tulevaisuudessa lähinnä kriisi- ja lyhytaikaisajoitusten tarpeeseen liittyen. Olen myös ikuinen opiskelija, aina kun entinen tutkinto valmistuu, jotain uutta täytyy olla jo suunnitteilla.

Lemmikkieläinhoitola, pitkäaikainen unelma ja muita ammatteja

-Perustin lemmikkieläinhoitolan tänne kotipihaan erilliseen rakennuksen tiloihin. Yritykseni toimiala on yksi pitkäaikaisista unelmista, eli koiraharrastukseen liittyen työni liittyy siis koiriin ja yleensä eläimiin. Hoitola on kodinomainen ja lämminhenkinen jossa on 8 koirapaikkaa ja 4 kissapaikkaa. Ulkoilua varten tehtiin tenniskentälle erilaisia ja -kokoisia ulkotarhoja, joista osassa on myös omat ”tarkkailu terassit”. Lisäksi on yksi iso tarha vapaana juokuttamiseen ja leikittämiseen. Kesällä on tietysti mahdollisuus antaa koirien puljata rannassa, mikä tänä päivänä ei ole enää itsestään selvyyks kun kaikilla yleisillä uimarannoilla on kieltomerkit koskien eläimiä.

Itse kasvaton pienimuotoisesti, eli yhden pentueen vuosittain Islanninlammaskoira.

Kotona meiltä on ilahduttamassa ”Kiljusen herrasväki” eli kaikenlaisia eläimiä.. Martta islanninlammaskoira 2 v., Saima englanninbuldoggi 8 kk, Sumi-kissa 15 kk ja hamsteri Lumi nimeltään. Lisäksi satunnaisesti äitini koira, minun omia sijoituskoiriani pentumassa ja sisarenpokien hamsterit.. Skaala on laaja. Ja ensi kesänä piha-aitauksessa mäkittää Ahvenanmaan lampaita ja piharakennuksesta kiekuu toivottavasti kukko kanalan isäntänä! Itse uskon luonnon- ja eläinten kautta koettavan elämyksen tuottamaan hyvään oloon ja siten siitä saatavaan terveysvaikutteeseen.

-Opiskelen tällä hetkellä luontohoivaa, joka on luonnon ja eläinten avulla toteutettavaa terapian kaltaista toimintaa. Vaikka eläimissä riittää tekemistä ja niissä on ”kiinni” mutta ne antavat suoran palautteen. Hyvä mieli tulee siitä kun näkee eläintenkin elämänilon. Kannattaa kokeilla!

-Kalustesuunnittelu on yksi ammattinialani. Siihen maailmaan Savonlinnassa asuessani minut houkutteli mukaan serkkuni Anna, Tiilikainen hänkin. Aloitettiin tyhjistä uudessa työpaikassa, kaksi naista, joilla kummallakin merkonomien opinnot alla ja työkokemusta muilta aloilta. Meillä on jotenkin sellainen kyky opetella ja omaksua uutta, jopa miesvaltaisella alalla pystyimme osoittamaan osaamisemme ja ymmärryksemme. Suunnittelu vaatii hyvää hahmottamista ja pitkäjäntämyksen ajattelukykyä, mutta myös asiakaspalvelutaitoja. Hyvä suunnitelma ei takaa kauppoo! Lienevät Tiilikaiset hyviä puhumaan, sillä onnistuimme Annan kanssa tekemään loistavaa myyntiä työnantajallemme. Kun Anna kuitenkin siirtyi isänsä palvelukseen opettelemaan käsityöammattia hammasproteesi- ja kuulolaitteideteon puolelle, minä siirryin silloin Joensuuun yhteistyökumppanimme palvelukseen. Ilmeisesti työ tuli hoidettua hyvin, sillä työnantaja toivoi minun jatkavan itsenäistä jälleenmyyntiä kun muutimme Ristiinaan. Kalustepuoli on siis sivutyötä, päätyö on nyt lemmikkieläinhoitola. - Ja sen lisäksi aloittelen ensi vuoden puolella täyttämään kalenteriani kotipalvelutyöllä.

Haaveet

-Nyt alkavat minun haaveeni olla kasassa, en halua toivoa liikoja. En ole materialisti. Iloa pienistä asioista ja terveyttä elämään, niistä se rakentuu. En pahastuisi, jos jossain vaiheessa saisin vielä kuulla pysyvästi pienen ihmisen askeleet kotimme äänimaailmassa. Eläinmäärä ei tule olemaan ikinä vakio, mutta realistinen - sen takaa Tommi. Toivon että saisin rakennettua elantoni pitkälti tähän kodin ympärille, uskoisin sen auttavan minun jaksamistani terveydentilallisesti.

Leena Hellberg-Tiilikainen

Kuvatekstit: Vasemmalla sivulla Kati ja Tommi astelevat alttarilla, yllä oleva kuva kertoo yhteisestä harrastuksesta ja alla ilmakuva kotitilasta.. Kuvat Katilta.

Hannu Tiilikainen

Sukuseuramme aktiivijäsen, pitkäaikainen johtokunnan jäsen ja rahastonhoitaja, rakennusmestari Hannu Tiilikainen nukkui pois 9.8.2012.

Hän oli syntynyt 14.12.1929.

Sukuseuramme ottaa osaa omaisten suruun ja haluaa kiitollisena muistaa Hannua ja hänen aina iloista ja valoisaa olemustaan.

Jos vastaanottajaa ei tavoiteta, pyydämme ystävällisesti palauttamaan lehden osoitteella:

Markku Kiviniemi, Aittatie 11 A 2, 00390 HELSINKI

Uusi kirjanen, ”TIILIKAISTEN SUKUSEURAN HISTORIAA, - ja vähän suvunkin”

on ilmestynyt. Markku Kiviniemen ja Antti Tiilikaisen toimittamaan 44-sivuisen A4 kokoiseen lehteen on koottu tällä hetkellä kaikilta osin saatu tieto sukuseuran historiasta. Sukuseuran perustettiin 24.7.1955. Lisäksi kirjasessa on puheenjohtaja, tohtori Markku Kiviniemen tekemä kooste kaikista käsiimme saaduista tutkimuksista Tiilikaisista. Tiilikais-nimen historiasta on myös mielenkiintoinen juttu. Mukana on myös Venäjän puolella asuvien Tiilikaisten tietoja. Nämä tiedot eivät ole mukana jo loppuunmyytyssä ”Tiilikain Bokissa” eivätkä toistaiseksi CD-versiossa. Mukaan on otettu muutama asiaan liittyvä aiemmissa ”Tiilikaisten Lehdessä” ollut juttu.

Tilausohjeet alla, hinta 15 € + postituskulut

”Tiilikain Bokin” CD-versiota voi edelleen tilata puheenjohtajalta, yhteystiedot alla.

UPEA PINSSI

Aiemmin sukuseuralle suunniteltu vaakuna on saanut ensimmäisen muotonsa pinssinä.

Muurarivasaran käyttö ikään kuin T-kirjaimena on herättänyt runsaasti positiivista huomiota alan harrastajien keskuudessa. Tilaa sinäkin nyt omasi, vaikka koko porukalle!

Johtokunta tiedottaa:

Seuraava vuosikokous Varkaudessa 4.5.2013. Oheisohjelmaksi yritetään järjestää vierailu ”Mekaanisen musiikin museossa”. Tarkemmat tiedot huhtikuussa ilmestyvästä Tiilikaisten lehdestä ja kotisivuilta. Vuoden 2014 sukukokous on ajateltu pitää Kaavilla elokuun alkupäivinä, tarkempia tietoja sitten aikanaan.

Tietoja tästä lehdestä:

Toimittajat Leena-Hellberg Tiilikainen, Maili Kuortti ja Antti Tiilikainen.

Yhteystiedot Antin kautta: antinmeilit@gmail.com tai 040-3533 032

Kansikuva ”6.12.2012” Antti Tiilikainen

TILAUSOHJEET:

CD-versio ”Tiilikain Bok” hinta 60 € (jäsenille 50€).

Tilaa Markku Kiviniemeltä, Aittatie 11 A 2, tai makiviniemi@welho.com tai 050-3050 550

Uusi kirjanen ” Tiilikaisten Sukuseuran historiaa... (15 €), pinssit (5€) , isännänviirit ja pöytästandaarit ym, tilaa: Pekka Tiilikainen, Luotoranta 2, 70910 Vuorela tai vp.tiilikainen@ykkostilit.fi tai 050 421 0578. Viirien ja standaarien hinnat ja kuvat netissä.

Tuotteet toimitetaan postitse lisättyinä postituskuluilla, tilisiirto mukana.

Sukuseuran jäseneksi?

Liittyä voi ilmoittautumalla johonkin ohessa olevaan osoitteeseen ilmoittamalla nimen ja osoitteen tarkasti. Tilisiirto (22€) jäsenyydestä tulee sitten ensi huhtikuun lehden välissä

NETTIIN:

<http://suvut.genealogia.fi/tiilikainen/>